

Chương 1

Lời Tựa

Nhà họ Hoa của Hoa Nhi có thành viên mới.

Tiểu đáng ghét có một em gái... A! Không biết Tiểu đáng ghét là ai sao, Tiểu đáng ghét là anh trai Hoa, là cháu cưng của dì Hoa, tim gan của ba Hoa và là bảo bối của mẹ Hoa, mọi người đã hiểu rõ chưa?

Sau ba năm Tiểu đáng ghét một mình lớn lên, rốt cuộc cũng có một “Người đủ sức” xuất hiện chống lại bé - Tiểu đáng yêu.

Cũng không phải Hoa Nhi làm cô bất công, mà em họ thật sự rất đáng yêu, khuôn mặt nho nhỏ, cái mũi cái miệng be bé, dáng vẻ siêu cấp xinh xắn, thật sự hội tụ đủ sự dễ thương, đương nhiên nhũ danh liền đặt là tiểu đáng yêu rồi.

Nhớ ngày đó vốn không phải từ đầu tiểu đáng ghét đã được gọi là tiểu đáng ghét, ai bảo bé luôn vào lúc Hoa Nhi phải hoàn thành bản thảo mà khóc nháo, khiến người khác không thể chuyên tâm, tức giận liền gọi bé là tiểu đáng ghét.

Hiện giờ Hoa Nhi không ở cùng người nhà nên em họ náo loạn như thế nào cũng sẽ không đến chỗ Hoa Nhi, so sánh thì đương nhiên sẽ được yêu thương lâu hơn.

Đối với em gái đã mong chờ từ lâu này, Tiểu chán ghét vô cùng yêu thích, luôn muốn tranh cho bé bú sữa bình. Nhìn thấy hình ảnh bé trai cầm bình sữa mạnh mẽ đưa đến gương mặt đã mang nét sợ hãi của tiểu đáng yêu thật sự dọa sợ một đám người lớn, chỉ thể thay nhau quan sát bé, miễn cho bé nhiệt tình quá mà không cẩn thận bị thương tiểu bảo bối.

Hiện giờ bé cực kỳ muốn củng cố danh làm anh trai này. Bạn gọi bé tiểu chán ghét, bé hoàn toàn không thèm để ý tới bạn, hơn nữa còn có thể tức giận sửa lại cho bạn rằng bé là ca ca, bạn đừng gọi vậy. (Lời tác giả: Tôi hôn mê rồi.)

Trình độ chạy trốn của đứa bé này cũng thuộc hạng nhất, bé đã liên tục làm hỏng hai chiếc điều khiển từ xa DVD của Hoa Nhi, Hoa Nhi tức giận đến nổi tóm lấy bé mắng to một trận, thế nhưng bé còn ôm lỗ tai nói bé không biết đang nói gì cả, còn giả vờ bản thân thực sự ngây ngô hỏi điều khiển từ xa gì cơ? Mẹ nó, trực tiếp bắt lại đánh đòn.

Rốt cuộc bé cũng thực sự không chống đỡ được thiết chương của Hoa Nhi, khóc đến nước mắt nước mũi tùm lum, nói bé nguyện ý cầm điều khiển từ xa nhà bé đến bồi thường. Hoa Nhi thấy chuyện không thích hợp để từ chối, bé còn nói ba bé có nhiều tiền có thể bồi thường một cái khác.

Thực sự từ khi có Tam Quốc Vô Song, Hoa Nhi đã sớm bắt đầu luyện chơi. Tiểu chán ghét sẽ ở bên cạnh chơi cùng, thực ra bé chỉ cầm đũa đưa thôi chứ không tham gia trò chơi, bé thấy hình ảnh liền vui vẻ, còn tưởng Sở Hương Vô Địch Hoa Nhi là bé nữa.

Khi Hoa Nhi chơi chán rồi, muốn đi nghỉ thì bé sẽ bắt đầu phản đối tắt trò chơi.

Bé sẽ khóc lóc đi tìm kiếm ngoại lực giúp đỡ, “Mẹ ơi! Chị ấy tắt trò chơi điện tử của con.”

Hoa Nhi hung dữ, “Mày còn không phải chỉ nghịch thôi!”

Tiểu chán ghét vừa khóc vừa la còn nhảy “Em có, em có chơi!”

Hoa Nhi càng hung dữ, “Mày sẽ không chơi đâu!”

Tiểu chán ghét khóc đến thê thảm “Em có, em có mà.”

“Mày sẽ phải làm đội trưởng, chị không muốn chơi, còn chơi được đâu?”

“Nhưng em muốn chơi! Chị giúp em mở đi, em không mở được.”

“Mày nói mày không mở được, chứng tỏ mày đã không chơi.”

Lúc này chỉ thấy một đứa bé ba tuổi khóc méo máo ngoe nguẩy, nước mắt tuôn như sông Hoàng Hà, vô cùng buồn cười nhưng cũng thực sự đáng yêu.

Mãi cho đến khi mẹ Hoa mắng Hoa Nhi một trận, lại lấy GAMEBOY cho bé ăn loạn thì bé mới buông tha trò Tam Quốc Vô Song, cũng ngừng khóc.

Thực sự không hiểu nổi trẻ con, rõ ràng không chơi nhưng sao lại phải âm ỉ một trận như vậy?

May mắn tiêu đáng yêu chỉ biết uống sữa rồi đi ngủ, tuyệt đối không giống cô nhà bé luôn bị mẹ mắng.

Dường sông ở trấn Hợp Hoan đông như mắc cửi, nhiều nhà sống trên sông, cũng nhiều nhà có sân nhỏ, trước cửa là phố xá, sau ngõ lại là cảnh sông đối lập.

Không chỉ mỗi đường phố náo nhiệt đông đúc, đến sông Trúc Diệp Thanh cũng náo nhiệt không kém.

Có đại thẩm giặt quần áo rửa rau trên mỏm đá bên sông, có đại thúc ngồi trên mỏm đá uống trà nói chuyện. Chạy trên sông là những con thuyền chở rơm rạ, lương thực, rau dưa và trái cây đang lớn tiếng rao hàng, cũng có bọn nha hoàn mở cửa sổ mang giỏ trúc đến mua hàng.

Ở trấn Hợp Hoan, mặc kệ có ở ngoài phố hay trong ngõ hẻm thì đều náo nhiệt bận rộn giống nhau, bảng hiệu quán xá không chỉ được treo phía trước, đến cả cửa sau cũng phải treo lên một biển hiệu.

Một con thuyền lớn xa hoa chạy trên sông Trúc Diệp Thanh làm mấy thuyền nhỏ xung quanh phải né sang bên cạnh, cũng dẫn tới không ít tiếng oán giận.

Nhưng cũng có không ít người tò mò nhìn thuyền, chụm đầu ghé tai có cùng nỗi nghi hoặc -

“Thuyền đẹp thật, dám chắc phải tốn không ít bạc để làm ra.”

“Là ai đến nhỉ? Khí thế như vậy?”

Trong khi mọi người đang tò mò nói nhỏ thì thuyền lớn đã thả ván xuống.

“Ồ? Đó không phải bên nhà họ Vương sao?”

“Ta biết rồi! Nhất định là người nhà họ Vương phát đạt, không quên trở về thăm tặng hương thân đây. Nhìn con thuyền này đã thấy khí phách rồi!”

Nhà họ Vương này phát đạt từ cách xây phòng giống vùng sông nước, chỉ hai mươi mấy năm đã chuyển về kinh thành, có năng lực tự mình chế tạo tàu, thuyền lớn đang đậu ở chỗ này là đại biểu cho việc người nhà họ Vương đã áo gấm trở về sao?

Cả một khu chợ, dường như mỗi nhà đều có thể nói lại được chút quan hệ thân thiết, mọi người vừa thấy người nhà họ Vương khí thế trở về như vậy liền bắt đầu tính toán xem bản thân nên xưng hô thế nào với lão thái gia nhà họ Vương.

Ai ai cũng gần như nín thở ngưng thần nhìn lên boong thuyền, muốn biết rốt cuộc là ai sẽ đi xuống?

Một đoàn áo giáp sắt thàn tốc cuồn cuộn đi xuống boong thuyền, một tiếng động thoi đã đi sâu vào con đường nhỏ bị cỏ hoang che phủ để vào nhà họ Vương, nhanh đến nỗi không ai có thể thấy rõ ràng rốt cuộc đó là cái gì.

Tiếp đó chỉ trong một cái nháy mắt, một nam tử áo trắng lù ra từ khoang thuyền, mọi người vẫn còn chưa thấy rõ dáng vẻ của hắn thì đã chú ý thấy hai tay hắn đang lôi kéo thứ gì đó.

Hắn lại lù lại một bước, mọi người “a” một tiếng, thì ra hắn đang lôi ra một chiếc ghế có phần kỳ quái, ngồi trên đó là một người nam nhân đang ôm ngực, xem ra đang rất tức giận, tuy vậy vẫn không hề tổn hại đến vẻ tuấn tú khiến mắt người sáng lên của hắn.

“Được rồi, cuối cùng đã đến nơi. Nhìn nơi này đi, là địa phương rất tốt, huynh cũng không cần oán giận làm gì chứ.”

Phong Diệc Nhiên cười tí mắt nói xong, giơ tay quơ quơ, còn an ủi biểu ca có tâm trạng rõ ràng không được tốt lắm.

Nói bà con xa không bằng lảng giềng gần, dù sao cũng là khách tha hương mới đến, đương nhiên phải chào hỏi cùng bà con cô bác, nếu cứ tiếp tục im lặng bày ra gương mặt như người chết, đến chớ còn ghét, ai còn muốn cho hấn gương mặt hòa nhã?

Nhưng mà nói đi nói lại, Phong Diệc Nhiên đã không ngã gãy chân, còn không chịu nổi khổ của việc say tàu, đương nhiên khi rời thuyền có thể khỏe mạnh nhanh nhẹn, vui vẻ như chim nhỏ rời.

Trình Mặc hừ mạnh một tiếng, bởi vì say tàu mà đầu óc vẫn còn quay cuồng khiến sắc mặt hấn có phần trắng xanh, nhưng tức giận thì vẫn hung hãn mười phần.

“Không cần gì phải tức giận? Gặp quý, đây thì tính gì là địa phương nhỏ, nơi nơi đều là người.”

Hấn nhìn người xung quanh một chút, trên thuyền nhỏ, trên mỏm đá, ngồi chồm hổm trên thềm đá, còn có trong cửa sổ, đông nghịt nơi nơi đều là người.

Một cho tên vô lại Vương Lão Thực kia lại dám vỗ ngực bảo đảm với hấn, nói quê nhà ông ta vô cùng hoang vắng, đến chim cũng không thềm đến xây tổ.

Bây giờ lại có nhiều người thấy dáng vẻ xấu xí của hấn như vậy, thật sự không thể chịu nổi.

Nếu như hấn muốn đến chỗ này để người nhìn ngắm, còn dùng được thành ngữ trốn đến nơi “thâm sơn cùng cốc” sao?

Thấy vẻ mặt tức giận đến co giật của hấn, thân là biểu đệ kiêm bạn tốt của Trình Mặc, đương nhiên Phong Diệc Nhiên biết rõ trong lòng hấn đang suy nghĩ cái gì.

“Ta hiểu tâm trạng của huynh, nhưng nghĩ đến phần tốt thì bọn họ đâu biết huynh là ai, cái mặt này ném ra cũng không tính là lớn lắm.”

Mà hấn vội vàng rời khỏi kinh thành như vậy, cũng là vì thoát khỏi hai tên ái mộ vương vúi.

Trong đó có một người vừa vặn là người không ra gì, muội muội cùng cha khác mẹ siêu cấp khiến người ghét ----- Phong Đình.

Mà tên ái mộ còn lại, trình độ làm lòng người buồn bực lại càng cao hơn.

“Hiểu rõ tâm trạng của ta? Ta nghĩ muốn như vậy rất khó đấy. Dù sao đệ luôn luôn không hiểu được thực sự mất mặt là như thế nào, hiểu được chữ mất mặt biểu thị cái gì.”

Hắn là tiểu vương gia uy phong nhất cả kinh thành, là người cực kỳ có khí thế, thế nhưng lại ngã gãy chân như người bình thường, nếu điều này truyền ra thì hắn còn muốn gặp người sao?

Phong Diệc Nhiên cười hắc hắc, nhỏ giọng nói “Huynh cần phải xiên xỏ ta da mặt dày như vậy sao? Huynh để ý như vậy làm chi, dù gì cũng chỉ là ngã gãy chân thôi, có cái gì mất mặt đâu?”

Trình Mặc lại khẽ hừ “Còn không mau đẩy ta vào, nếu còn ở lại lâu một chút thì ta cũng muốn thu tiền bọn họ nhìn mình rồi.”

Ngã gãy chân đương nhiên không có gì đáng ngại, vấn đề chính là hắn bị ngã gãy chân như thế nào!

“Được rồi!” Phong Diệc Nhiên vừa đẩy vừa nói: “Nhưng rốt cuộc huynh làm gì mà lại bị như vậy? Nói chung sẽ không phải vừa thức dậy thì chân liền bị chặt chứ?”

Rốt cuộc Trình Mặc ngã gãy chân như thế nào, đến bây giờ hắn vẫn không rõ được, biểu đệ số khổ là hắn cũng thật không tốt nha.

“Đưa ta ra khỏi thành, nhanh lên.”

Chỉ nói một câu như vậy, hắn cùng Trình Mặc liền đến trấn Hợp Hoan này để dưỡng thương, lại còn không thể hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, thật sự quá không công bằng rồi.

“Nếu ta muốn phơi bày mọi chuyện dưới ánh mặt trời, để mọi người đều biết thì ta nhất định sẽ nói cho đệ đầu tiên.” Trình Mặc quyết đoán từ chối.

Hắn đã quyết định sẽ ôm bí mật này đến khi vào quan tài rồi, người nào cũng đừng mong chờ hỏi được nguyên do vì sao từ miệng hắn.

“Huyền bí như vậy, chẳng lẽ là do ma quỷ gì đó sao?” Hắn trông giống như mấy kẻ nhiều chuyện thích ăn nói huyền thuyên hay sao? Thế nhưng lại nói xấu hắn như vậy?

Hắn làm bầm oán giận, nhưng hai tai Trình Mặc giả vờ như không nghe thấy.

Phong Diệc Nhiên giúp chế tạo một chiếc xe đặc biệt, có bốn bánh xe nhỏ cùng một ghế dựa, vững vàng đưa hắn thẳng đến cửa sau nhà Vương Lão Thực.

Trình Mặc nhìn xung quanh một chút, mày hơi nhăn lại, gọi tháp một tiếng: “Này! Hòa thượng kia đã chạy đi đâu rồi?”

“Tiểu tử kia chân không bị đứt, đã sớm rời thuyền rồi, yên tâm đi, bây giờ liền chạy về ấy mà.”

Trình Mặc nở nụ cười nhưng trông mắt không có chút ý cười nào: “Đệ nói gì thì nói, nhất định phải ăn nói xát muối như vậy sao?”

Phong Diệc Nhiên lập tức kêu to oan uổng “Huynh đây là gãy chân rồi tim cũng nhỏ theo đấy.”

Hắn làm gì có ý cười nhạo, chỉ là trời sinh đã như vậy, nói đi nói lại liền như thế, hắn cũng không phải không biết còn so đo như vậy!

Trình Mặc lại vẫn giữ dáng vẻ không phân rõ phải trái, “Đệ đừng cãi nhai nữa, để ta cũng cho đệ thử tư vị bị thế này nữa nhé.”

Nhìn Phong Diệc Nhiên lại có biểu tình không cho là đúng, rõ ràng là dáng vẻ không tin.

Hắn lại nói: “Hoài nghi hả? Đệ sợ ta không có bản lĩnh này sao?”

“Ài! Đầu năm nay người tốt thật khó làm mà, thôi, đệ ngậm miệng cho lành.”

Hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi bản lĩnh của Trình Mặc, nếu không có năng lực thì sao có thể là người tin cậy bên cạnh hoàng thượng chứ.

Nếu huynh ấy không có một bụng đầy suy nghĩ xấu, đầu toàn chủ ý đáng sợ thì sao được hoàng thượng coi là mưu sĩ bên người chứ?

“Ngoan.” Nhìn gương mặt như ăn phải mướp đắng của Phong Diệc Nhiên, rốt cuộc Trình Mặc cũng cảm thấy tâm tình có chút thoải mái.

Không còn cách nào nữa, hắn là người luôn không chịu được việc không có gì để làm.

Tất cả mọi người đều biết, chỉ có nhàm chán mới giết được hắn.

Ba ngày nay đều sinh hoạt trên thuyền, say tàu cùng buồn chán gộp lại suýt chút nữa giết hắn luôn rồi, mà cách giải trí duy nhất là bắt nạt Phong Diệc Nhiên.

Đang lúc Trình Mặc và Phong Diệc Nhiên liên tục đấu nhau thì một cánh cửa ở ngôi nhà nhỏ bên cạnh bị đẩy ra, một thiếu nữ trong tay cầm chậu đồng, cũng không thèm nhìn mà hắt nước một phát ra ngoài.

Phong Diệc Nhiên chân tay nhanh nhẹn nên lập tức nhảy ra, chỉ khổ mỗi Trình Mặc đang ngồi xe lăn, lùi tiến không được.

Tí tách, tí rách, từng giọt nước trên thân người chạt vật của hắn chảy xuống đất, miệng sụ xuống, khí thế nguy hiểm nháy mắt ngưng tụ quanh thân hắn, cảm giác giống như có một màu khói đen bao phủ xung quanh.

“Phong, Diệc, Nhiên!”

Tên hôn trưởng này thế nhưng chỉ lo bản thân mà tránh đi, mặc kệ luôn hẳn trong tình huống cấp bách không thèm giúp đỡ?

Trình Mặc vừa nghĩ đã biết là tên kia cố ý, mượn dịp báo thù.

Thiếu nữ vừa hắt nước kia đang định thuận tay đóng cửa sổ thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rống to, thiếu chút nữa bị dọa đến đánh rơi chậu đồng trên tay.

Nàng vừa ngoái đầu liền thấy, a một tiếng liền quay đầu nói vào trong phòng: “Không tốt rồi, mọi người phải chạy đi!”

Vừa nghe Trình Mặc rống lên như muốn giết người thì sung sướng khi đã báo thù được của Phong Diệc Nhiên lập tức biến mất.

Hắn vội vã nói: “Huynh mắng sai người rồi! Nào, người gây họa kia, đệ giúp huynh dạy dỗ nàng!”

Trình Mặc vén sợi tóc ẩm ướt dính trên mặt ra nói “Đệ chết chắc rồi.”

Không sai, nha đầu kia đúng là đáng giận, nhưng Phong Diệc Nhiên rõ ràng có thể kéo cả người cả xe đi mà không ra tay, là tội càng thêm tội, càng đáng giận hơn!

Thấy vẻ mặt không tốt của Trình Mặc, Phong Diệc Nhiên vội vàng chữa cháy, hai tay xoa xoa, ngẩng đầu mắng người: “Này! Người đâu mắt mù hay sao, không phát hiện có người à?”

“Người mắng ta?!” Triệu Lập Đông tròn mắt, vẻ mặt vô tội kinh ngạc lập tức thay đổi thành dáng vẻ không cam lòng bị mắng “Người làm gì mà mắng chửi người ta?”

“Không chửi mắng thì làm gì? Người không nhìn thấy người làm ra chuyện tốt gì sao?” Hắn chỉ tay về hướng Trình Mặc, “Thấy không hả, nhanh nhanh lăn xuống mà bồi tội đi.”

Trình Mặc cũng ngẩng đầu nhìn lên. Tuy nói phân nửa cơn tức của hắn là do Phong Diệc Nhiên khoanh tay đứng nhìn nhưng đối với cái người không chịu dùng mắt nhìn, không biết xử sự nơi ngoài đường mà tát nước tùm lum cũng tức giận.

Đó là một tiểu cô nương tầm 15, 16 tuổi, mắt to tròn trong veo cùng đáng yêu xinh xắn, tuy nhiên dung nhan xinh đẹp dường như chưa thoát được nét trẻ con.

“Vì cái gì mà ta phải lăn xuống bồi tội?” Tuy Triệu Lập Đông hiểu được bản thân không đúng nhưng đối phương lại được lý, dùng thái độ hung hãn không buông tha khiến nàng không muốn bản thân bị yếu thế.

“Nói thừa, đã làm sai chẳng lẽ lại không giải thích nhận lỗi sao?” Vì để cho Trình Mặc nguôi giận, dù cho phải lớn bắt nạt bé thì Phong Diệc Nhiên hẳn cũng sẽ làm.

“Vấn đề là ta cũng không làm gì sai.” Triệu Lập Đông nhìn Trình Mặc cả người dính nước, vẫn mạnh miệng nói.

Nàng lại không chịu nhận sai, còn có thái độ không chịu giải thích khiến cho Trình Mặc cảm thấy nếu bản thân còn yên lặng nữa thì liền là kẻ yếu đuối rồi.

“Người không phân tốt xấu liền tát nước ra đường, còn gây hại cho người khác, lại còn đúng lý hợp tình nói người không sai?”

“Ta đương nhiên không sai!” Triệu Lập Đông nói: “Mỗi ngày ta đều hắt nước ra ngoài, đã hắt được mười mấy năm rồi, chưa từng có ai xuất hiện để ta hắt vào. Thế nhưng lại xuất hiện hai người các người không có mắt tự mình xông vào, ta đâu còn cách nào khác.”

“Cái gì?!” Trình Mặc nhướn mày, dáng vẻ bị chọc cho tức giận “Nói như vậy là chúng ta xứng đáng bị ướt hả!”

“Ta chưa nói, nhưng chính người cho rằng như vậy cũng được.” Nàng chau môi, vẻ mặt hằn xúng đáng dĩnh xui xẻo còn nàng thì vô cùng oan ức.

“Tại sao lại còn có người như thế?” Phong Diệc Nhiên phụ họa, “Hắt người ta dính đầy nước, không nhận lỗi còn dám chế giễu người ta.”

“Ta đã nói rồi, là chính các người tự chạy đến đây để ta hắt nước vào, còn làm ta giật mình nữa!” Triệu Lập Đông xoa ngực, dáng vẻ kinh hãi chưa hoàn hồn, giống như nàng mới đứng là người bị hại.

“Nói như vậy thì do chúng ta khiến người giật mình, là chúng ta không đúng nên không thể nói lý?” Trình Mặc thở hổn hển trừng mắt nhìn nàng.

Nha đầu đáng ghét kia, thế nhưng dám lật ngược phải trái, được tiện nghi còn khoe mẽ!

“Người cũng đâu tính là người được lớn tiếng, nhất định là người xấu, một đám thích mắng chửi người.” Nói nàng mắt mù, quả thực là bắt nạt người ta!”

Phong Diệc Nhiên ủy khuất nói: “Lại do ta?”

“Đông Đông, sáng sớm lại cãi nhau với ai à?”

Một giọng nói mềm mại vang lên, ngọt như mật, mềm như bông, xuyên qua tai khiến cho người khác cảm giác cả người đều thoải mái bỗng bành.

Phong Diệc Nhiên mở to hai mắt, mắt nhìn chăm chăm không rời bóng dáng xinh đẹp đang đến bên cửa sổ vén rèm.

Đó là một mỹ nhân mảnh mai, xinh đẹp như được tạc lên từ tượng tiên nữ, lông mày đen như dáng núi xa xa, đôi mắt đẹp hơi buồn, làn da mịn màng non mềm phiếm hồng.

Nàng, xinh đẹp không chút bụi trần, đẹp đến nỗi khiến người khác phải nín lặng.

“Không có đâu, không cãi nhau với ai cả, chỉ là hai người qua đường xa lạ xấu tính thôi.” Triệu Lập Đông vội vàng đẩy nàng, sốt ruột nói: “Mau vào đi! Người cứ chạy đến như vậy, nếu để cho cha mẹ biết thì người liền thảm rồi.”

“Đừng thúc giục ta như vậy chứ!” Nàng khẽ cười một tiếng “Cũng phải để ta đóng cửa sổ vào chứ.”

Nàng vươn bàn tay mềm mại nhỏ nhắn ra, chậm rãi kéo hai cánh cửa vào, còn không quên nở một nụ cười nhẹ với hai người nam nhân đang ngây ra như phỗng dưới tầng.

Nhẹ nhàng cười, đến khuynh quốc khuynh thành!

Phong Diệc Nhiên như bừng tỉnh giấc mộng “Tốt, rất tốt! Trời ơi, không nghĩ tới ở cái nơi này còn có đến đại mỹ nữ thế này, thật sự là ngọc hỏ tàng long không thể khinh thường mà.”

“Đủ chưa, đừng ở chỗ này mà dùng thành ngữ loạn xạ nữa.” Trình Mặc không kiên nhẫn nói: “Nhanh đưa ta vào nhà đã chuẩn bị đi, kêu người mang hành lý xuống nữa, để cho rằng cả người ướt nhẹp vô cùng thoải mái hả?”

Thấy mỹ nhân liền thất thần, rất giống sắc quý chưa từng nhìn thấy mỹ nữ, ít nhất cũng phải ung dung thản nhiên như hấn chứ! Người này thực sự là biểu đệ của hấn sao?

Thật sự khiến người khác hoài nghi mà.

Phong Diệc Nhiên vẻ mặt vẫn say mê nói: “Nhưng...Thật sự rất đẹp mà.”

“Ta không phải không có mắt!” Từng giọt nước trên người Trình Mặc nhỏ xuống “Nhưng mà lần này lại phiền toái rồi.”

Mỹ nữ vừa xuất hiện, bánh bao ồn ào lập tức bị hấn vớt sang một bên.

Nhưng dường như tiên nữ và bánh bao là tỷ muội thì phải, có cách nào tốt để có thể hấn xử lý được sự bất công của muội muội bánh bao, đồng thời theo đuổi tỷ tỷ tiên nữ được đây?

Cái này nên suy nghĩ thật tốt.

Triệu gia ở trấn Hợp Hoan là buôn bán trà.

Chỉ cần có chút quan hệ với quán trà, bọn họ đều có bán.

Lá trà, trà cụ, trà thư, thậm chí nước pha trà, từ cao cấp nhất đến bình thường nhất đều có.

Khác với những nhà khác chính là tất cả mặt hàng này đều do hai phu thê Triệu gia đi khắp nam bắc, tự mình chuyên chở về cho nên hai phu thê quanh năm suốt tháng thì hơn nửa năm là không ở nhà.

“Hai người các con ngoan ngoãn để ý cửa hàng cho ta, không được gây sự.”

Đã sắp xuất môn nhưng Triệu Đức Trợ vẫn không ngừng dặn dò cẩn thận, tuy biết rõ làm vậy không khác gì gió thổi qua tai nhưng ông vẫn muốn nhắc nhở một hồi.

“Phụ thân, hằng năm người đều nói vậy, một năm đó chúng ta không quản lý cửa hàng rất tốt hay sao?” Triệu Lập Đông tươi cười nói: “Người và nương cứ việc yên tâm, chúng con không có việc gì đâu.”

Triệu Đức Trợ hoài nghi nhìn con gái, “Chính là con bảo ta yên tâm mới khiến ta cảm thấy đau đầu ấy.”

Lý Yên Y cười nói: “Cha đùa nhỏ, tại sao ông càng già càng lại nhai vậy? Con đều lớn cả rồi, còn không phân biệt được nặng nhẹ hay sao?”

“Đúng vậy! Phụ mẫu yên tâm, toàn bộ đã có con, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm.”

Nàng vỗ vỗ ngực, vừa hừ một tiếng vừa nhắc nhân dùng lực đá vào đùi Triệu Xuân.

“À ừ, đau đấy!” Triệu Xuân để xuống bức tranh thêu, thở nhẹ một tiếng: “Đông Đông, muội đá ta đau lắm đấy.”

Triệu Lập Đông trợn mắt, vẻ mặt hết cách, “Mau nói để phụ mẫu an tâm xuất môn, trong nhà lớn nhỏ sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ, phụ mẫu, hai người yên tâm đi đi, toàn bộ đã có con cùng Đông Đông chăm sóc, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Triệu Đức Trợ than một tiếng: “Yên tâm? Bộ dáng này của con khiến ta yên tâm thế nào?”

Rõ ràng là nhi tử mà lớn lại lại giống nữ nhân, nói chuyện cũng giống nữ nhân, đến sở thích cũng giống nữ nhân.

Ông nhin xuống xúc động muốn khóc, vỗ vỗ vai Triệu Xuân, “Nhi tử này, con cũng không thể chịu thua kém nào, hương khói nhà ta chính là nhờ con đấy.”

“Phụ thân, người lại thế rồi, không thể không đặt áp lực cho người ta chứ!” Triệu Xuân dầm dẫm chân, làm nũng nói.

Lý Yên Y không nói gì, dáng vẻ như đang hỏi ông trời.

Tuy Xuân hiện mặc nam trang nhưng vẫn không thay đổi được tư thái yêu kiều của con gái. Điều do bà, năm đó thực sự rất muốn sinh con gái nên coi nó

như con gái mà chăm sóc, mãi đến khi sinh Triệu Lập Đông xong thì nó trái lại không biết bản thân là con trai luôn rồi.

“Phụ thân, hai người đã phải xuất môn, tiếp tục trì hoãn chỉ sợ sẽ muộn.” Triệu Lập Đông khẩn trương thúc giục, tiễn phụ mẫu ra cửa.

Nếu không bọn họ lại vì chuyện ca ca mà phiền nào thì chắc chắn sẽ không dứt được.

Tuy không bỏ xuống được, không nở như phu thê Triệu thị vẫn phất tay rời nhà, tiếp tục chặng đường buôn bán hàng hóa từ trước.

“Ha, rốt cuộc cũng đi rồi.” Triệu Lập Đông đứng trước cửa, nhìn phụ mẫu rời khỏi mà trái tim nháy nhót không ngừng “Oa! Tự do rồi.”

Cuối cùng cũng có thể tiếp tục làm ăn mỗi nửa năm một lần của nàng, tin tưởng mọi người chắc đợi đến nỗi không chịu nổi rồi?

Nàng xoay người vui vẻ nhảy nhót vào nhà, thiếu chút nữa đụng phải Triệu Xuân đã thay đổi trang phục đang đi đến.

“Oa! Huynh thật dọa người mà, nhanh chóng như vậy?”

Phụ mẫu chân trước vừa mới đi mà huynh ấy đã nhanh tay nhanh chân thay hết trang phục trang sức rồi.

“Đương nhiên.” Hắn có chút đắc ý cười nhẹ “Nhiều năm huấn luyện mà ra!”

“Đổi thành như vậy, muội thấy còn thay huynh thẹn thùng ấy.” Nàng lắc lắc đầu đối với bộ áo lụa mỏng lộ ra áo ngực của hắn.

Từ khi quen biết mấy tỷ muội ở Hạnh Hoa Lâu kia thì cách ăn mặc của huynh ấy ngày càng lớn mật, ngày hôm qua thế nhưng còn liếc mắt đưa tình với nam nhân xa lạ mới đến cách vách, thiếu chút nữa dọa nàng đau tim luôn.

“Muội nha đầu ngốc ngếch này, nữ nhân chúng ta có thân thể đáng giá như vậy, cái gì cũng giấu thì sao mê hoặc được đám nam nhân xoay xung quanh được?”

“Nhưng huynh cũng không phải nữ nhân.”

“Đáng ghét!” Hắn cười đánh nhẹ nàng, “Nói ta không phải nữ nhân? Muội xem có nữ nhân nào so với ta còn giống nữ nhân hơn.”

Triệu Lập Đông nhìn hắn, đánh giá cẩn thận sau đó lắc đầu: “Không có.”

“Vậy không phải được sao?” Triệu Xuân nhẹ nhàng cười duyên, “Đông, nhanh đi đổi bằng hiệu đi, tối nay người ta còn cạo lông đây.”

Đại mỹ nhân Xuân Hoa như hắn lại có vài cái lông chân, chẳng phải dọa chết người sao?

Nàng nhin không được oán giận “Lại bảo muội cạo lông chân, huynh không tự làm được sao? Cả ngày tìm muội rầy rà.”

“Muội cũng không phải không biết, người ta thấy dao là sợ hãi, nói không chừng còn té xỉu ấy chứ.” Hấn lộ ra biểu cảm cầu xin đáng thương, “Hơn nữa mấy cái lông đáng ghét này, ta mới không dám động vào.”

“Buồn nôn? Ở trên người huynh mà con chán ghét được.”

Thật sự không hiểu nổi ca ca, làm nữ nhân có cái gì tốt chứ?

“Ôi! Đừng nói về nó nữa!” Dáng vẻ hấn dường như sợ hãi quá độ, kích động nói: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, đáng ghét, ta nghĩ đến là muốn ới rồi.”

Hấn xoay người, dáng vẻ mảnh mai không chịu nổi như sắp ngã.

“Huynh đừng nháo! Tối nay sẽ giúp huynh cạo, giờ giúp muội đổi bảng hiệu đã.”

“Cái gì! Nặng như thế, ta không khiêng được đâu, chính muội làm vẫn tốt hơn.” Triệu Xuân kéo vài nàng qua, hôn lên mặt nàng một cái “Ngoan, ta đi Hạnh Hoa Lâu đây, nhóm tỷ muội còn chưa thấy qua bộ đồ mới này của ta đâu.”

Nhìn hấn phong tình vạn chủng, trên người thơm nức rời đi mà Triệu Lập Đông nhin không được phi một tiếng: “Lại vút cho muội làm, muội cũng không phải chuyên làm công việc nặng.” Dù tính nàng có chút thô bạo nhưng nàng mới chính là cô nương trong nhà nha!

Tuy trong lòng rất không cam tâm nhưng nàng vẫn phải dỡ xuống biển hiệu viết chữ Trà Điểm, treo lên bảng hiệu trong nhà kho.

“Tiệm bánh ngọt ăn ngon, còn có Mỹ Nhân Thang.” (nguyên gốc: Hào cật cao bính chuyên mại điểm, phụ thiết mỹ nhân thang)

Nàng hài lòng tự nhâm lại chữ trên bảng hiệu, vui vẻ dỡ xuống hàng hóa liên quan đến trà khỏi kệ.

“Bán bánh ngọt mới đúng chuẩn!”

Nàng đứng trên thềm đá, ảo tưởng bản thân nói chuyện với khách hàng đang cướp muốn mua bánh của nàng “Tất cả mọi người đều có thể thưởng thức bánh ngọt ta làm, không cần cướp đoạt nha, mọi người đều có phần.”

Nàng đã lâm vào ảo tưởng tràn ngập cảm giác thành tựu rồi.

Ngoại trừ phụ thê Triệu gia thì người nào ở trấn Hợp Hoan đều biết một việc, tiệm trà mỗi nửa năm lại thay đổi một lần, giữ độc quyền về... các món điểm tâm.

Triệu Lập Đông với mơ ước trở thành một đầu bếp bánh ngọt, đối với việc sáng tạo sản phẩm luôn cố gắng hết sức, mỗi ngày cửa hàng đều có hương vị khác nhau.

Mà người đến cửa tiệm lại càng khiến nàng muốn ngừng mà lại không có cách nào ngừng.

Chỉ cần có người vào ăn bánh nàng tự làm mà cảm thấy vui vẻ, nàng sẽ vẫn tiếp tục làm.

Đương nhiên, người yêu thích vẻ đẹp như Triệu Xuân cũng phải nắm chắc cơ hội, thừa dịp cha mẹ không có ở nhà mà kiếm chút bạc từ tiền son phấn cùng đồ may mặc.

Vì thế, Mỹ Nhân Thang liền được ra đời.

Tại căn phòng được hăn sắp xếp vô cùng ảo mộng sẽ có dịch vụ tắm cánh hoa, còn đánh tiếng là chỉ cần tới ngâm nước sẽ có vẻ đẹp như mỹ nhân, hơn nữa còn tặng vài lời khuyên dưỡng nhan miễn phí.

Mỗi lần ngâm nước là mười đồng, giá tiền coi như ổn định hợp lý, bởi vậy tỷ tỷ muội muội, nhà nhà người người đua nhau đến, làm ăn vô cùng tốt, đôi khi còn có lịch hẹn trước.